

Trojzvučná meditace

Rudolf Steiner

Stuttgart, mezi 17. a 20. únorem 1913

Ono mě myslí: E. D. N.

Vzhledem k mystickému poslání je střední Evropě dán zcela určitý jazyk, v němž znění každé hlásky stejně jako jejich řazení vyjadřuje něco okultního, například ve větě *Ono mě myslí, Es denkt mich* vyjadřuje protažené *e* vládnoucí, tkající, tvořící božství v řádu světa i v člověku, s vyslovené protáhle pak něco, co se vším vine, valí, vlní, co je jakoby astrální.

Mě, mich, to znamená mé Já, leh. Člověk tedy božství myslí v Já. (Vyprázdnit duši a pociťovat cit nejhlubší zbožnosti.)

Druhá mantrická věta: *Ono mě tká, Es webt mich*. Opět božské síly v *e*, astralita v *s*; pociťovat cit nejhlubší úcty a pokory.

Je ovšem ještě jedno další cvičení, meditace. Staří esejci měli předepsáno nepromluvit po západu slunce až do jeho východu slovo, jež by se vztahovalo ke světským, materiálním věcem. Kromě toho měli esejci každé ráno před východem slunce vroucnou modlitbou vyprošovat příchod slunce a potom děkovat božstvu, že denní hvězdu opět vyvedlo na oblohu. Existovala pro to dokonce určitá formule: „Bohové, vám vyslovuji dík...“ Tyto nádherné, vznešené obyčeje a meditace už moderní člověk vykonávat nemůže. Esoterik by měl být naprosto pravdivý, pravdivý až do nejniternějšího základu srdce, a bylo by nepravdivostí, kdyby dnešní esoterik chtěl každé ráno vroucnou modlitbou vyprošovat východ slunce a děkovat za něj.

V dobách starých esejců ještě panoval názor, že vesmírná soustava naprosto není pevně dána, ale že například chod hvězd atd. je podřízen libovůli božských bytostí, že tudíž jednoho rána slunce nevyjde. Toto cvičení tedy pro dnešního člověka není k ničemu, neboť dnešní člověk ví, že vesmírná soustava je pevně dána. Bylo by tedy nepravdivé, kdyby chtěl provádět toto cvičení. Ani první cvičení esejců [probíhající] od západu do východu slunce by v dnešní době nebylo proveditelné. Dnešní esoterik však ví, že astrální tělo a Já každou noc opouštějí fyzické a éterné tělo. Esoterik si ovšem musí v duši vyvolat představu,

že fyzického a éterného těla se zmocnil démon a astrální tělo a Já se ráno nemohou vrátit do svého příbytku. Esoterik by si měl při probuzení v duši vyvolat toto: „Na co jsi krátce před probuzením myslel, co jsi dělal?“ (Pokročilý esoterik to před probuzením dělá s plným vědomím!) Zprvu se člověk nedokáže upamatovat, že vůbec na něco myslel a něco dělal. Pokud se ale delší dobu touto myšlenkou intenzivně zabývá, dostaví se - přičemž se nejprve jen jakoby mihne, potom ale ve stále pevnějších formách - myšlenka: „Děkoval jsi božstvu za to, že je ti dopřáno opět se zabydlet v těle, které ono vytvořilo, znovu zabydlet totéž tělo.“

Z božství jsme zrozeni. E. D. N.

Tuto větu, tento trojzvuk si máme opakovat každé ráno a přitom pociťovat cit nejhlubší vděčnosti. Božstvo pro nás zbuďovalo chrám těla: během saturnského, slunečního a měsíčního vývoje zbuďovalo fyzické, éterné a astrální tělo. - Každé ráno jsme tedy opět pozvedli své vědomí.

Když projdeme branou smrti, vstoupíme zase do jiného stavu vědomí. V době dávných Atlantánů tu ještě bylo jasné vědomí. Dávný Atlantán vstupoval ve smrti do duchovního světa s jasným vědomím. To se však zvolna vytrácelo a ve čtvrtém poatlantském věku byla hrůza z neznámého, stínového stavu tak velká, že úsloví používané v té době: „Raději žebrákem na zemi, než králem v říši stínů“ bylo realitou. V té době bylo po smrti skutečně všechno jako stín. Kristovou událostí se to změnilo. Přijetím Krista v sebe můžeme opět dospět k tomu, abychom po smrti vstoupili do duchovního světa vědomě - umřeli v Krista: *In Christo morimur*. Tento trojzvuk musíme meditovat vždy jen s citem nejhlubší zbožnosti v srdci.

A pak musíme dospět k tomu, že si uvědomíme své božské Já; musí nám být jakoby znovu zrozeno: *Per Spiritum Sanctum reviviscimus*.

GA 266/III